

Okuaj

Kevin
en de
Meester Gelv-Steen

Speciale dank gaat uit naar Sandra, André, Frans en mijn kinderen. Zonder de terugkoppelingen van Sandra en Frans, het enthousiasme over de eerste versie van André en mijn kinderen als bronnen van inspiratie was dit boek er nooit geweest.

Copyright

Titel: Kevin en de Meester Gelv-Steen

Auteur: Okuaj

Illustratie: Okuaj

Omslag: Okuaj

ISBN: 978-90-9027913-8

© 2013, KYN Consultancy

Uitgegeven in eigen beheer

Info@KYN-Consultancy.nl

Druk: Pumbo.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Gelvrodax	1
De Grote Reisdag	11
Ardna	27
Aylok	41
Complexicus	65
Librerius	93
Fyrdarcaul	129
Kinese Trol	151
Het Donkerste Donkerbos	183
Het Verloren Kasteel	225
De Toren van Xador	261
Repcó, Sonerb, Revliiz en Dodulg	291
De Toren van Xador II	311
De Meester Gelv-Steen	327
Gelvrodanen	375

Gelvrodax

De regen kletterde in harde stralen uit de lucht. Donkergrijze, bijna zwarte wolken pakten zich samen. Een bliksemflits spatte naar beneden en verlichtte de kop van het dier. Zijn reusachtige, donzige vleugelarmen klaptten moeizaam heen en weer. Het geluid van de slagen werd overstemd door het geraas van de regen. De wind gierde langs zijn kop. Het dier had moeite zijn ogen open te houden. Wervelingen waren achter zijn lijf te zien. Vermoeid hield het zijn vleugelarmen stil en probeerde het in een glijvlucht vooruit te zweven. Zijn lichaam maakte een schokkende beweging. Het dier draaide zijn kop en keek opzij. Zijn ogen rolden naar voren. Alsof het de lucht in de gaten probeerde te houden. Het spreidde zijn klauwen.

Ergens in Gelvrodax, op een modderig bospad, liep een reiziger. Ineengedoken. Zijn nek beschermend tegen de regen met de hoog opstaande kraag van zijn jas. Zijn houten wandelstok zoog zich vast in de modder bij elke stap die hij zette. In de verte lag het grootste meer, Delakhor. Hij stopte even en schatte in hoe ver het nog moest zijn. Het water stroomde van zijn hoed. In de verte zag hij kleine rookpluimen opstijgen uit de huizen van Delakh. Het kon niet ver meer zijn. Hooguit één dag. Morgen, op Vijfdag, zou hij er zeker moeten zijn. Hij drukte een voorwerp, dat hij onder zijn jas hield, stevig tegen zich aan. Het mocht niet nat worden. Angstig keek hij naar de lucht. Wat een verschrikkelijk slecht weer. Zou het iets te maken hebben met zijn vondst?

Hij hervatte zijn tocht. Opgewonden om zijn avonturen met andere reizigers te delen. Hij was zoveel wijzer geworden. Hij gleed met zijn vingers door zijn zak en voelde aan de stenen.

Die ook natuurlijk, dacht hij tevreden.

Hij vroeg zich af of er nog plaats vrij zou zijn, maar Delakh was zo groot. Hij kon zich niet voorstellen dat dit niet het geval was. Zijn wandelstok maakte een slurpend geluid zodra hij hem neerzette. Met

een ploppend geluid trok hij hem weer los.

De regen werd heviger en heviger. Er kwamen steeds meer plassen water op het pad te staan. De reiziger had de grootste moeite om zich er een weg doorheen te banen.

Zijn gedachten dwaalden af naar de bibliotheek. Zo rijk aan kennis en spreuken. Nu mocht hij er zijn ervaringen aan toevoegen. Hij drukte voorzichtig tegen het voorwerp. Een flauwe, opgewonden glimlach verscheen op zijn gezicht.

Zijn gedachten werden verstoord door een ritselend geluid. Wat was dat? Hij hield in. Snel haalde hij zijn hand uit zijn zak en stak hem tussen de knopen door onder zijn jas. Hij tuurde in de bosjes. Had hij iets gehoord? Hij hield zijn adem in en spitste zijn oren. Het bleef stil.

“Hmm.. Vast niets.”

Door de hevige regen zou hij zich wel vergist hebben. Hij bleef nog even staan staren voor de zekerheid en liep vervolgens verder.

Heel kort gleed er een donkere schaduw over hem heen. Het dorp kwam steeds dichterbij. Op deze afstand kon hij de universiteit al zien staan. Elke dag kwamen er honderden reizigers bijeen om ervaringen uit te wisselen. Gelv-stenen, spreuken.

Opnieuw klonk er geritsel in de struiken. Nu wist de reiziger het zeker! Iets volgde hem. Hij kneep krampachtig in het voorwerp. Ondanks de hevige regen waren er zweetdruppels op zijn voorhoofd te zien. Hij voelde zich heel ongemakkelijk.

“Is daar iemand? Hallo! Is daar iemand?”

Een bliksemflits schoot door de lucht en verlichtte de struiken. De klap van de donder deed de reiziger verstijfd stilstaan van schrik, maar hij had niets gezien. Er was geen beweging in de struiken. Ook geen antwoord, maar hij wist het zeker.

“Kom tevoorschijn! Laat zien wie je bent,” riep hij.

“Ik doe je heus geen kwaad,” voegde hij er aan toe. Hij beseftte dat hij misschien iets vriendelijker moest zijn.

Het bleef stil. De reiziger werd ongeduldig.

“Kom op! Laat je nu eens zien. Ik kan hier niet de hele dag staan wachten. Het hoost.”

De reiziger probeerde vriendelijk te blijven.

“Ik kom uit Lesudia en ben op weg naar Delakh. Misschien wil je meelopen?”

Het bleef stil.

“Ok. Dan niet,” reageerde hij geërgerd. De reiziger voelde zich absoluut niet op zijn gemak. Zeker niet met zijn vermoedelijke vondst. Hij wilde snel verder. Hij draaide zich opzij en liep verder. Op dat moment hoorde hij iets in beweging komen tussen de struiken. Het liep een aantal passen langs hem heen en sprong ineens uit de struiken. De reiziger schrok. Door de lucht vloog een enorm, gitzwart beest. Het leek op een hond, maar was zeker drie keer zo groot.

Een zware, harde donderslag galmde door de lucht en de bijbehorende bliksemflits lichtte de gitzwarte pels van het beest angstaanjagend op. Met een doffe dreun landde het op zijn vier poten. Midden in een plas. De modder spatte onder zijn poten vandaan. Daar stond hij, recht voor de reiziger! Zijn bek, met parelwitte en vlijmscherpe tanden, hing open. Kwijl sijpelde uit beide opgetrokken mondhoeken. Wat was dit voor een beest? Uit zijn bek ontsnapte zwarte damp. Was dit een Loctera? Het beest staarde hem stilzwijgend vals aan. Geen gegrom. Niets. Wat een tanden! Waterstralen gleden als kleine rivieren over zijn lijf naar beneden.

Plots gooide het zijn voorpoten hoog in de lucht. Het stootte zijn kop naar voren en uit zijn bek spuugde het een verschrikkelijk grote vuurvlam. De vlam was zo breed en zo lang dat hij dwars door de reiziger heen ging. Hij was er geweest. Dit kon niemand overleven. Hij zou... Maar wat was dat? Hij voelde niets. De ogenschijnlijk hete vuurvlam was koud. Het was een Loctera! Ze bestonden dus echt! Maar wat doet hij hier? Zijn blijde verrassing over het feit dat hij enkel koudvuur over zich heen had gekregen maakte al snel plaats voor angst. Hij besepte dat een Loctera dit alleen maar deed om zijn prooi stil te krijgen. Met zijn grote kaken zou hij nu verslonden worden. De reiziger zag de Loctera op hem af sprinten en zich afzetten. Stokstijf stond hij aan de grond genageld van schrik. Hij kon geen kant meer op. Een grote schaduw gleed over hem heen en met zijn enorme klauwen greep het vogel-achtige beest de Loctera bij zijn bovenlijf. Hij tilde hem op en trok hem met zich mee de lucht in. De jankende Loctera

schampte de bomen, maar kon zich niet lostrekken uit de enorme klauwen. Zonder zijn lichaam te bewegen draaide de reiziger zijn ogen. Het vogel-achtige beest verdween langzaam aan de horizon. Onder hem de donkere schaduw van de spartelende Loctera.

De reiziger zuchtte opgelucht en controleerde zijn kleding. Inderdaad niets te zien. Geen brandvlekje, niets. Hij beseftte dat hij geluk had gehad. Wat een vreemd schouwspel. Deze beesten zo dicht bij Delakh was volgens hem nog nooit voorgekomen. Wat overkwamen hem plots toch vreemde dingen.

“Bah.”

Zijn stok lag in de modder gezogen op de grond. Hij raapte hem op en hield hem schuin voor zich. De regen spoelde de kop van de stok schoon. De reiziger pakte de kop vast en liep snel verder. Hoe eerder hij in Delakh was hoe beter. Het weer werd steeds slechter. Hij dacht niet het vandaag nog te redden. Maar hij besloot niet meer te stoppen en de hele avond, desnoods de hele nacht, door te lopen.

In het holst van de nacht kwam de reiziger aan in Delakh. Een Gelvrodanen dorp. Heel herkenbaar. De grauwe, van oorsprong wit geschilderde huizen. Opgetrokken uit hout, steen en leem. Hij dacht niet dat de bibliotheek nog open zou zijn. Maar hij wilde het risico niet lopen dat dit wel zo was en hij het niet geprobeerd had. Gehaast liep hij over de smalle paadjes tussen de huizen door. Ze stonden erg dicht op elkaar. Vooral in het midden van het pad waren de zwarte, vierkante stenen spekglad. Daar moest hij voor uitkijken. Hij wist waar hij heen moest. Te midden van de huizen stond de bibliotheek. Het centrale- en oudste gebouw van het dorp. De muren van het middelste deel van het kolossale gebouw leken tot de wolken te reiken, zo hoog. Aan de buitenkant vormden ze een achthoek met daar bovenop een enorm koepelvormig dak. Vanuit het dorp zelf nauwelijks te zien.

Al snel stond hij voor de grote poorten van de bibliotheek. De ijzeren ketting met het slot zei genoeg.

Verdorie, dacht de reiziger. Nu moet ik er nog langer mee rondlopen.

De reiziger draaide zich om. Hij moest nu een plek voor de nacht zoeken voordat hij het af kon geven. Hij had het ondertussen koud

gekregen. Zijn rug was doorweekt. Schone, droge kleren zouden aangenaam zijn.

De reiziger keek over het dorp heen. Rieten daken. Uit de stenen schoorstenen kwamen de rookpluimen naar buiten. Zwarte roetwolken probeerden zich een weg naar boven te werken door de harde regen. Al snel waren ze opgelost in de donkere lucht. Een bliksemflits verlichtte het dorp.

Hij moest op zoek naar een brandende Eriv. Het liefst dicht bij de universiteit en daar waar het licht in huis nog brandde. Om op dit tijdstip nog iemand wakker te moeten maken zag hij niet zitten. Hij begon richting de universiteit te lopen. Tussen de huizen door. De meeste huizen hadden een paar kleine, bruingele, matglazen glas-inlood raampjes. Onmogelijk om doorheen te kijken. Naast de voordeur hing een klein houten uithangbord aan een smeedijzeren beugel. Door de hevige regen werden ze onrustig piepend heen en weer geslingerd.

Hij las: “Rensidus & Irthis, Roweanna & Vrolyn, ...”.

Zijn ogen gleden over de vensterbanken. In elke vensterbank stond een Eriv. Vier ronde, aan elkaar vast gebakken, aardewerk kommetjes. Wat werden die al lang gebruikt. Water symbolisch voor drinken en wasgelegenheid, een lapje stof voor overnachting, graan voor voedsel en het laatste kommetje met een brandende olie, voor de warmte en de gastvrijheid. Tegenwoordig brandde alleen de olie nog om aan te geven dat de gastenkamer vrij was. Alles was in overvloed aanwezig en men nam de moeite niet meer de andere kommetjes gevuld te houden.

De reiziger stopte. “Complexicus, Gydefro & Beadalf”. Vreemd, drie namen. Het waren er altijd maar twee, een Rodax en zijn Gelv. De Eriv was aangestoken en er brandde binnen gelukkig nog licht. Hij trok aan de bel. Ergens in het huisje hoorde hij hem rinkelen. Iemand kwam de trap af. De deur ging open.

“Goedenavond,” sprak de reiziger beleefd.

“Goedenavond,” antwoordde een enigszins norse man.

“Mijn excuses dat ik u op dit nachtelijke tijdstip nog stoor, maar ik zag nog licht branden en dacht.... Ik heb lang doorgelopen, ziet u. Komt het gelegen?”

De man keek omhoog.

“Wat is er toch met het weer aan de hand,” mompelde hij.

Hij trok de deur verder open.

“Geen probleem. Ik was nog wat aan het lezen. Kom binnen. U zult wel moe zijn.”

Hij trok de deur helemaal open. De reiziger knikte en stapte voorzichtig naar binnen. Het water droop van zijn kleren op de mat.

“Sorry. Ik ben nogal doorweekt,” sprak hij verontschuldigend.

Een bliksemflits schoot door de lucht en binnen enkele tellen klonk er een oorverdovende donder.

“Geeft niets,” antwoordde de man terwijl hij de deur snel dicht deed.

Hij nam zijn jas aan en hing hem opzij. De reiziger plaatste zijn hoed aan een haak boven de jas.

De man liep voor hem uit. Direct de trap op naar de gastenkamer. In de gastenkamer stond een bed, een klerenkast en een wastafel met spiegel.

De reiziger knikte tevreden.

“Ontbijt u met ons mee?”, vroeg de man, “We zijn altijd erg nieuwsgierig naar de avonturen. O pardon. Ik had me nog niet voorgesteld. Ik ben Complexicus, Meester van de Universiteit.”

De man schudde zijn hand.

“Ik ontbijt graag met jullie mee,” antwoordde de reiziger vermoeid.

“Maar ik zal eerst even langs de bibliotheek moeten. Het is te belangrijk. Kan ik daarna aanschuiven?”

De man knikte.

“Maar als het zo belangrijk is kunt u ook met mij meelopen. Als u het niet erg vindt om met dit weer nog naar buiten te gaan. Ik heb daar zo meteen nog een afspraak.”

“Nou graag,” antwoordde de reiziger opgelucht. “Hoe eerder, hoe beter.”

“Loopt u dan gelijk maar weer mee.”

De reiziger liet zijn hand los en de man verliet de gastenkamer. De reiziger liep meteen achter hem aan en sloot de deur. Op de gang stond een jongen.

“Goedenavond,” zei de reiziger vriendelijk maar gehaast. “Jij bent vast Beadalf.”